

РЕШЕНИЕ

№ 19941

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2416** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДВП/.
Образувано е по жалба на С. С. К., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Д. З., срещу Заповед № 25-4332-005728/28.11.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, която е наложена на принудителна административна мярка (ПAM) по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДВП – отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, поради извършено нарушение.
В жалбата се твърди, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила, които засягат правото на защита и водят до нейната незаконосъобразност. Жалбоподателят счита, че тъй като автомобилът е собственост на юридическо лице, то той няма как да е извършител на посоченото нарушение. Излага доводи, че не е знаел и не е допускал, че регистрацията на управлявания от него автомобил е служебно прекратена, а разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДВП не предвижда задължение на собствениците на МПС сами да следят за това дали е извършено служебно прекратяване на регистрацията. Твърди, че собственикът на автомобила не е бил уведомен по надлежния ред за изтичането на застраховката „Гражданска отговорност“, поради което и за него като водач е било обективно невъзможно да знае за прекратената регистрация. По изложените съображения моли да бъде отменена оспорената Заповед № 25-4332-005728/28.11.2025г. Претендира разноски. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., преупълномощена от адв. З., която поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта.
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, представляван по делото от

юрисконсулт П., изразява становище за неоснователност на жалбата, като претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № 25-4332-005728/28.11.2025г., издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, е наложена на С. С. К. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че на 26.11.2025г. около 10:58 часа С. С. К. управлявал в [населено място] по [улица] до номер 12 с посока на движение от [улица] към [улица] лек автомобил БМВ 523 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Европа 22“ ЕООД, след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 25.11.2025г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на С. С. К. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. ГА № 1180345 от 26.11.2025г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 26.11.2025г. за лек автомобил с [рег.номер на МПС] е сключена от собственика застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до 25.11.2026г. включително.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая мярката е наложена за констатирано нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Наличието на посочената хипотеза по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е безспорно, предвид съставения АУАН сер. ГА № 1180345 от 26.11.2025г. за нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП. Неотнормирани към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, съответно, че собственикът не е бил уведомен за това обстоятелство. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение от кръга на посочените в чл.171,т.1,б.з", "гг" ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от

административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за прекратяването на регистрацията.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрацията съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрацията на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подт. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подт. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Предвид изложеното, оспорената по настоящото дело заповед се явява материално незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски по делото съгласно представения списък.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. К. Заповед № 25-4332-005728/28.11.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР, с която му е наложена на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „г“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. С. К. разноски по делото общо в размер на 500 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: